

GENERATIEA NOUA

Revistă științifică-literară

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACTORI:

PENTRU PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

PENTRU PARTEA LITERARĂ

DR. C. CHABUDEANU

COMITETUL DE REDACȚIE

SUMARUL:

Vasile Alexandri de Redacție. — *Istorie Chinezească* de Dimitrie Stănescu. — *In horă la Fratești* poezie de Scarlat Orăscu. — *Tu să tac!* poezie de Scarlat Orăscu. — *România agricolă* (studiu) de I. I. Nacian. — *Lumea română și lumea barbară* de căpitan Matheiu E... — *Portretul lui Alexandri*. — *Bibliografii*. — *Inștiințarea de Administrația*. — *Curierul anunțurilor*.

REDACȚIEA ȘI ADMINISTRAȚIEA
3, STRADA BASARABILOR, - 3
BUCURESCI

ABONAMENTUL :

Pentru un an , , lei 20
Profesorii, profesoarele și studenții universitari plătesc pe jumătate

**Cine primesce două numere consecutive, se
consideră ca abonat.**

BCU Cluj / Central University Library Cluj

INSCIINTARE

De oare-ce comitetul însărcinat cu ridicarea bustului lui Eminescu la Botoșani ne-a trimis vorbă, că suma de bani agonisită prin serbările date de studenți e suficientă, rugăm pe toți aceia ce au cumpărat bilete pentru serbarea ce era să aibă loc în grădina Şitzgarten să se prezinte la redacție spre a li se înapoia banii.

ADMINISTRAȚIA

ANUL X (Seria II)

No. 8

AUGUST 1890

„GENERATIEA NOUA“

IESE ODATA PE LUNA

COMITETUL DE REDACȚIE:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VASILE ALEXANDRI

NĂSCUT 1822 — MORT 1890.

VASILE ALEXANDRI

Se dice că o nenorocire nu vine singură, ci mai în tot-d'auna urmală de o alta. — E o dicătoare veche care de astă dată mai mult ca'n tot-d'auna s'a adeverit.

Nu e nici un an de când Eminescu murind, a lăsat o adâncă durere în inimile tuturor acelor ce citind versurile, l'au înțeles și ast-fel au putut trăi cu dânsul în sfera imaginației sale.

Nu era de ajuns această pierdere pentru noi Români căci nenorocirea a făcut să piară și cel din urmă poet în viață, acel bard al Latinității, acel eroi al renașterii literaturii noastre, acel Alexandri care în timp de aproape 50 de ani, a luptat pe toate căile fie politice, fie sociale, fie literare, cu cea mai vie aprindere.

Or unde bate o inimă română, jalea pierderii sale ne face să ne aducem aminte, că :

Crud o când intră prin stejari
Năprăznica sêcure,
De abate toți copacii mari
Din falnica pădure.

Da! ori unde bate o inimă de Român nu pôte fi de cât jale, căci nu trebuie să uităm, că el e singurul care a

luat parte la durerile și fericirile țerisorei sale, plângend și rizend cu dènsa, găsind dór rare-ori timpul de a-și căuta pe *Zandaneta* sau pe frumoșa lui *Dridri*.

Vasile Alexandri născut în anul 1822 dintr'o familie nobilă, de origină Venețiană, în acele timpuri, când boerii țerii avcau cele mai nedrepte privilegi, atunci când asupririle țeranilor ajunși în sapă de lemn erau la culme, în loc să se bucure cu cei-alți de privilegiile nașteri sale, fu printre cei dintâi, care căta să doștepte simțimentul de libertate printre supuși, printre cei dintâi care atacă prin scrierile sale nedreptățile și relele apucături ale boerilor români. Ceva mai mult, atunci când el pune mâna pe ave-rea părintescă, a știut să dea boerilor cel mai frumos exemplu desrobind pe țiganii.

Vasile Alexandri studiă pe rând, dreptul, literele și medicină, fără însă a avea tragere de inimă pentru vre una căci el era chemat într'altă parte, în lumea unci științi mai ideale, în lumea frumoasei poezii.

Venind de la Paris unde și complectase studiile el se dete literaturii și după pierderea mamei sale, făcând o călătorie prin munți, dete la lumină prima sa colecție de cântece populare.

Cântecele sale populare, colecția de doine și balade a ridicat foarte mult prestigiul său, căci de și ele nu sunt după cum s'ar părea de cât o simplă culegere, totuși el a știut să le dea o ast-fel de formă, în cât pe drept cuvânt ele formează în literatura noastră, unul din mărgăritarele cele mai neprețuite.

Ca om politic el a știut să-și câștige în tot-d'auna simpatiile tuturor, fără însă a linguși și de aceea îl vedem făcend parte în anul 1857 în divanul *ad-hoc*. în anul 1859 ca ministru al afacerilor străine și'n tot-de-auna având conduita cea mai exemplară.

Vasile Alexandri e un nelăgăduit patriot și de aceea, când compromis în mișcarea de la 48 își găsește refugiul în Franța, vedem cu câtă ardoare pe calea presei își apăra lărișoara sa, cu cât dor și cu câtă jale scrisese acel *Adio Moldova*, ce a străbătut întreaga țară de la un capăt la altul,

ast-fel că până pe cel din urmă scripear l'ai fi văduț inchi-
dând ochii și c'o adâncă jale grăind :

Scumpă țară și frumoasă,	Eū te las, țară iubită,
O Moldovă, țara mea!	De-al tēu cer mē depărtez,
Cine pleacă și te lasă	Dar cu inima cernită
E pătruns de jalea grea,	Plâng amar, amar oftez !
Căci plutind în visurī line	Trist acum la despărțire
Pe-al tēu sin ca într'un raiū,	De florī mē simt coprius,
Dulce-ī viața de la tine	Ș'orī ce dragă nălucire
Ca o dulce zi de Maiū!	Pentru mine-acum s'au stins!

Ș'apoi după ce se 'ndoește că s'ar măi putea intoarce încă
o dată să vadă munții înalți și verđi, dealurile printre care
șoptoesc ușor recele isvoare, cerul senin și frumos al Mol-
dovei, speranța renăscându-se din nou :

A sa inimă îi dice :
O ! Moldovă ce jelese
Adio ! rămăi ferice,
Ferice să te găsească.

Ca scriitor *Vasile Alexandri* a știut să alimenteze cu
un neobosit talent Revistele literare, *Progresul*, *Convorbiri-*
rele și *România Literară* pentru care a cătat să și sleiască
toate forțele, *România Literară* peri după un scurt timp pen-
tru a apare măi târđiū ca un azil al tinerilor scriitori al
cărui președinte onorific a fost în timp de măi mulți ani.

Bărbat frumos, om cu avere, optimist de firea sa, n'a
cunoscut durerile vieței, și de acea vedem că pentru el
cerul e veșnic senin, pomī 'n tot-d'a-una în floare, fie în
regiunile calde ale orientului fie sub cerul Veneției sau
Florenței fie în lunca verde din *Mircești*.

Căta deosebire între el și *Eminescu* în care pesimis-
mul plana cu atâta jale.

Următoarele strofe, poate arăta destul de clar, deose-
birea cea mare, ce există între ambii scriitori.

Cu perdelele lăsate	O ! de câte-orī voiam
Șed la masa mea de brad,	Ca să spăundur lira 'n cui
Focul pâlپae în sobă	Și un capăt poeziei
Iară cū pe gândurī cad.	Și suspinului se pui.

(*Eminescu*).

Și măi la vale :

.....

 Perdelele 's lăsate și lămpele aprinse,
 În sobă arde focul tovărăși mângăios,
 Iar cadrele-aurite ce de păreți sunt prinse
 Sub palida lumină apar misterios.

(Alexandri)

Unul șezând la masa lui de brad, în fața mizeriei și-a atâtor amintiri frumoase ar dori să pună un capăt poeziei și suspinului, cel-l'alt privind cadrele aurite ce apar misterios sub lumina palidă a lămpei, aci îi apare Veneția aci un june în flăcarea vieții strângând o spadă ruptă, aci visând la dăne drăgălașe, sau gândind la Zandaneta lui din regiunile senine.

Da *Vasile Alexandri* e veșnic tânăr și suferind chiar, durerea lui e ușoară, un fel de Lamartinism ce reese destul de puternic în *Steluța* poezie ce o publicăm mai la vale.

STELUȚA

Dedicatie E. N.

Tu care ești pierdută în neagra vecinicie,
 Stea dulce și iubită a sufletului meu!
 Și care odinioară luceai atât de vie
 Pe când eram în lume tu singură și eu!

O, blândă, mult dănoasă, și tainică lumină!
 În vezi pînă steluțe te cată al meu dor,
 Și-alesseorî la tine, când noaptea e senină,
 Pe plaiul nemuritorî se 'nalță c'um lung sbor.

Trecut'au ani de lacrimî, și mulți vor trece încă
 Din ora de nergie în care te-am pierdut!
 Și doru'mî nu s'alină, și jalea mea adîncă
 Ca trista vecinicie e fără de trecut!

Păcerî ale iubirei, plăcerî încântătoare!
 Simțirî! murețe visurî de fânie viitor!
 V'ați stîns într'o clipeală ca stele trecătoare
 Ce las'un întineric adine în urma lor.

V'ați stins ! și de atunci în cruda-mă rățăcire
 N'am altă mângăiere mai vie pe pământ
 De cât să 'nalț la tine dăioasa mea gândire,
 Steluță zîmbitoare dincolo de momēt !

Căci mult, ah ! mult în viață eă te-am iubit pe tine,
 O dulce desmiardare a sufletulăi meă !
 Și multă fericire ai revărsat în mine
 Pe când eram în lume tu singură și eă !

Frumoasă îngerelă cu albe aripioare !
 Precum un vis de aur în viață'mă ai lucit,
 Și'n ceruri cu grăbire, cu un parfum de floare,
 Te-ai dus, lăsându-mă numai un suvenir iubiț.

Un suvenir, comoară de visuri fericite
 De scumpe și fierbinte și dulce sărutări,
 De zile luminoase și îndumnezeite,
 De nopți Venețiene și pline de 'ncântări.

Un suvenir poetic, coroana vieții mele,
 Ce mângăie și 'n via, dăioasă-inima mea
 Și care se unește cu harpele din stele
 Când mă închin la tine, o ! dragă lină stea !

Tu dar ce prin iubire, la a iubirei soare,
 Ai deșteptat în mine poetice simțiri,
 Primește 'n altă lume aceste lăcrămioare
 Ca un răsănet dulce de-a noastre dulci iubiri !

Vesel, mulțumit de cele mai de multe ori, n'a pierdut un singur moment de a ridiculiza și satiriza relele apucături ale societății din acele vremuri.

Franțușile, Cocóna Chirița la Iași și în Provincie, Boeri și ciocoi și altele, sunt bucăți literare, care au fost menite d'a aduce un mare bine societății de pe atunci, în care Franțușea de bucătărie prinsese rădăcină adâncă.

Pentru teatru *Vasile Alexandri* a adus cele mai frumoase și mai de artă bucăți; — astfel că *Despot*, *Ovidiu* și în sfârșit ne întrecuta *Fântâna Blanduziei* prin frumusețea versurilor sale, ia asigurat printre autorii noștri dramatici întâietatea pentru multă vreme.

Ceea ce însă va face pe *Alexandri* nemuritor în litera-

tura noastră, va fi legendele, baladele și în special pastelurile sale care au un farmec netăgăduit de mare.

În pastelurile sale e de observat un lucru foarte caracteristic și anume că; el a știut în tot-d'auna, ca la sfârșitul fie-cărui pastel, să dea o notă simplă de altmintrelea însă care accentuează întreaga poezie.

Așa de exemplu în următorul pastel :

E A R N A

Din văzduh carna cumplită cerno norii de zapadă,
Lungii troene călătore adunate 'n cer grămada.
Fulgii sbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi
Răspândind flori de ghiță pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge era,
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țără;
Sorele rotund și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Totu-i alb pe câmp, pe deluri, împrejur, în depărtare,
Plopii ca fantasme albe se înșir, se perd în zare,
Și pe întinderea pustie fără urme, fără drum,
Se ved satele perdute sub clăbucii albi de fum.

Dar ninsorea încetează, norii fug, doritul soro
Strălucește și desmărdă océnul de ninsore;
Iat'o sanie ușoră care trece peste văi...
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

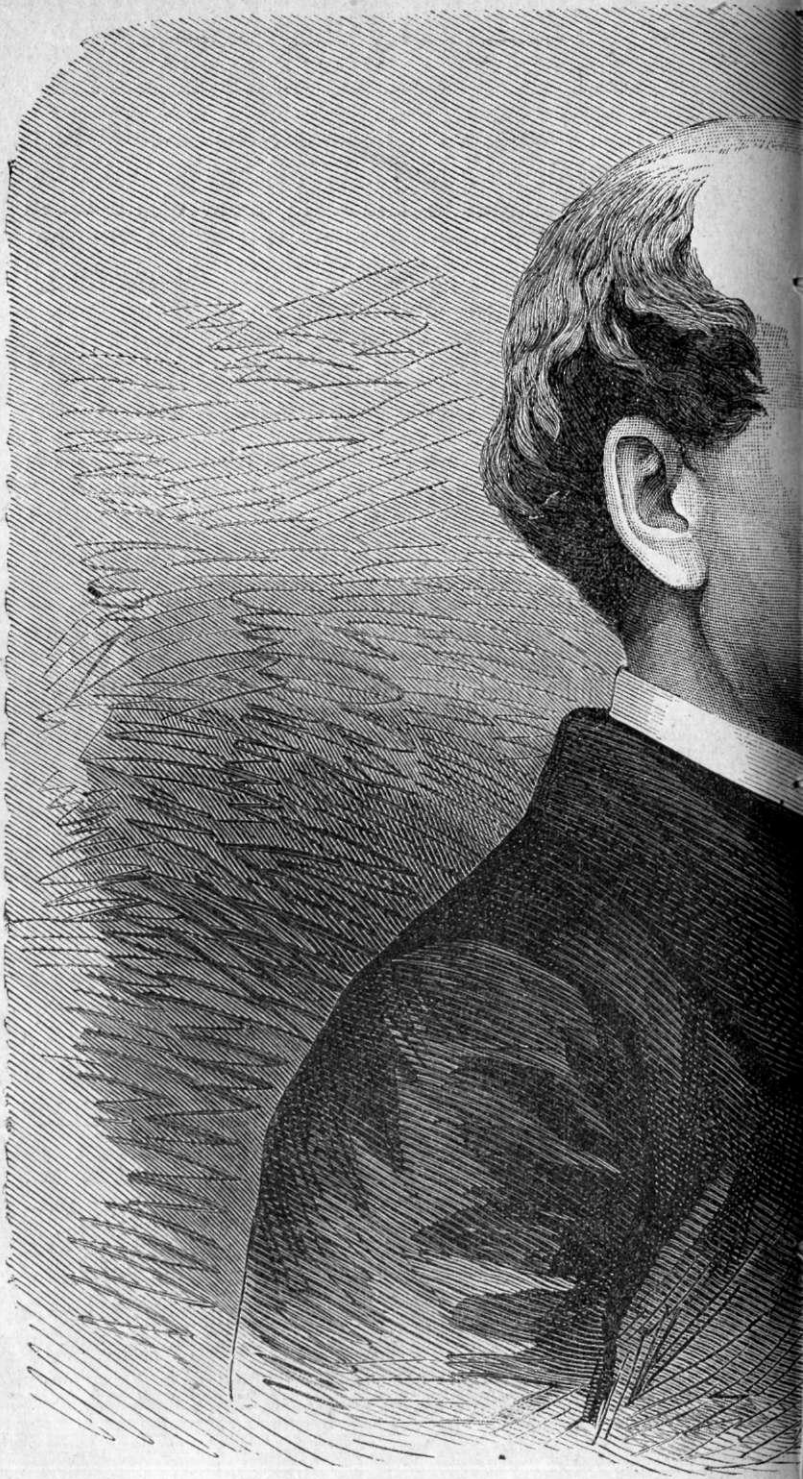
Vedeți cu ce măiestrie știe dânsul să spună: că totu-i alb, cu ce energie știe să zugrăvească iarna și atunci când dăpada încetează, sclipind la razele soarelui iarnatic, fără să te aștepți măcar :

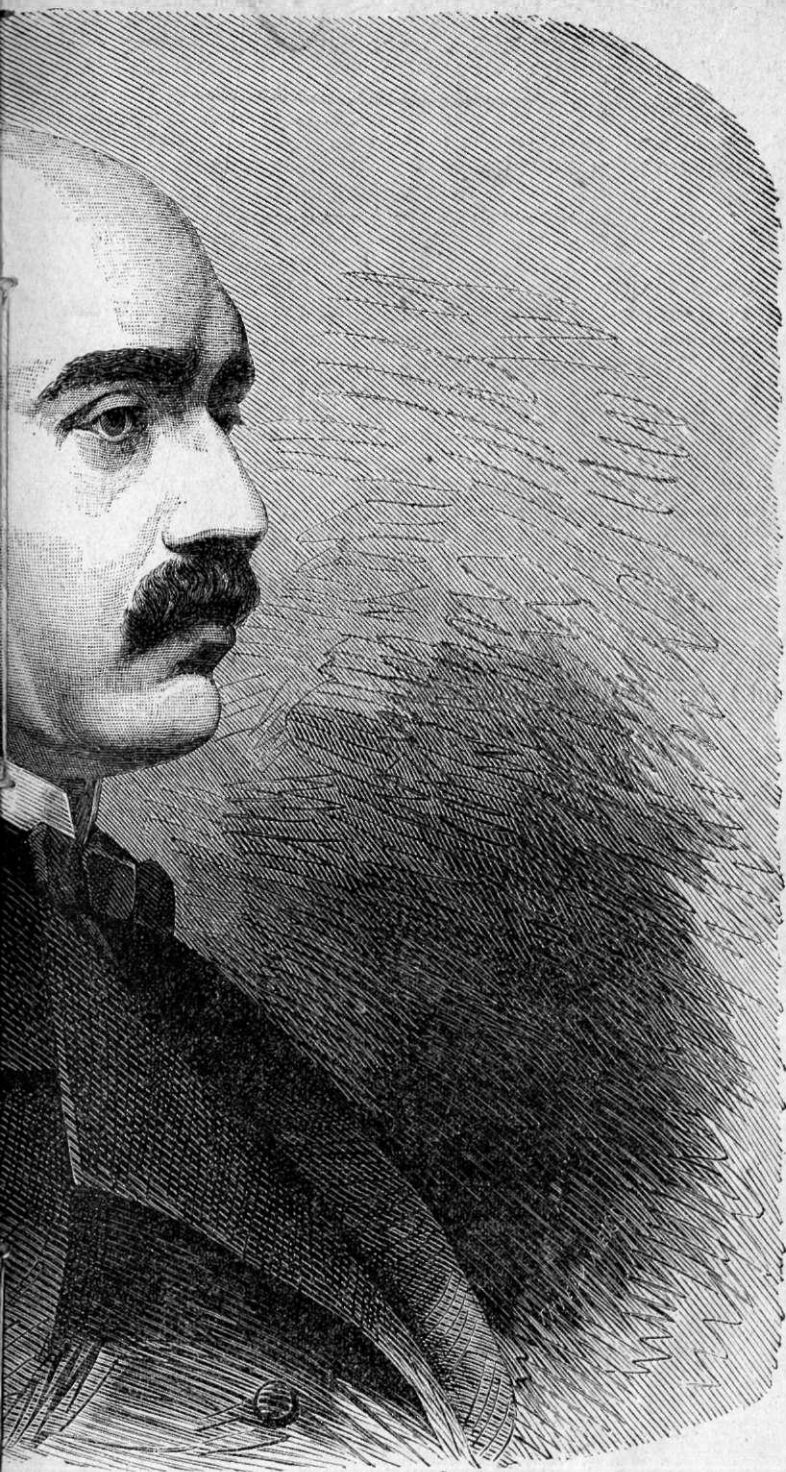
Eat'o sanie ușoară care trece peste văi...

Un alt pastel de o frumosețe tot atât de ne tăgăduită e :

SFÂRȘIT DE TOAMNĂ

Oaspeții caselor noastre, cocostărcii și rândunele,
Părăsita-ău a lor cuiburi ș'au fugit de zile rele;
Cărbunile de cucoare, înșirându-se 'n lung sbor,
Prăbegita-ău urmărite de ai nostru jala e dor.

Vesela verde câmpie, acu-î tristă, veștejită ;
 Lunca bătută de brumă acum pare ruginită,
 Frunzele cad, sbor în aer, de-a lor crengi se deslipesd
 Ca frumoasele iluzii dintr'un suflet omenesc.

Din tuspătru părți a lumii se rădăc, se întind pe ceruri,
 Ca balauri din poveste, nouri negri, plini de geruri ;
 Soarele iubit s'ascunde, ear pe sub grozavii nori
 Trece-un cârd de corbi ernaticii prin vrzduh eroncănitof.

Ziua scade. Earna vine, vine pe crivăț calare ;
 Vântul șueră prin hornuri răspândind înfioreare ;
 Boii rag, caii nechează, câniî latră la un loc,
 Omul trist cade pe gânduri și s'apropie de foc.

Da ! scade ziua, iarna vine călare pe crivăț, vântul
 șueră prin hornuri, ciorile trec cloncănind, însă poetul nu
 e de ajuns atât ca să ne facă să simțim mai bine toamna.
 el a cătat o notă și mai accentuată și mai puternică și de
 aceea tocmăi la urmă : / Central University Library Cluj

Omul trist cade pe gânduri și s'apropie de foc.

La ce-ași mai aminti pe *Rodică*, la ce-ași mai cita
 frumoasele versuri din *Peneși*, *Sergentul* său *Frații Jderi*,
 în care soldatul Român, fii de la Plevna sacrificați pe câmpul
 de luptă, sânt căutați și zugraviți cu cele mai românești
 colorii.

Insfârșit Alexandri murind începe a trăi o nouă viață,
 căci ne învinsul bard al Latinităței de la Montpellier, viețuind
 ș'a câștigat cununa de lauri, murind își va păstra eterne
 regretele și amintirea **Generației Noi**.

REDACȚIA

ISTORIE CHINEZEASCA

(După Anatole France)

Cinang-Tsen era filosof.

Intr'o zi, pe când își plimba cugetarea printre mormintele dintr'un cimitir, dădu cu ochii de o femeie tânăra cernită, adică care avea pe densa o rochie lungă albă, făcută din stofă grosolană și fără cusături. Sta lângă un mormânt, și mișca un evantaliu alb d'asupra pământului, proaspăt încă, al mormântului.

Doritor să aște cuvențul unui fapt așa de ciudat, Cinang-Tsen dădu politicos bună-ziua tinerei femeie, și îi zise:

— Pot îndrăzni, dămnă, să te întreb ce persoană stă culcată în acest mormânt și de ce îți dai atâta osteneală spre a face vânt d'asupra pământului care o acoperă? Sunt filosof, caut pricinele, lucrurile și pricina acestui fapt al d-tale n'o pot găsi.

Tânăra făcea vânt mercu. Se roși, plecă capul și șopti câte-va cuvinte pe care înțeleptul nu le auzi. O mai întrebă... Zadarnic. Tânăra nu-l mai luă în seamă și părea că sufletu-î trecuse în mâna care mișca evantaliul.

Cinang-Tsen se depărtă cu părere de rău. Cu toate că știu că tot în lume e deșărtăciune, era din fire, pornit să cerceteze pricinile faptelor omenești și în deosebi ale femeilor; ființa aceea îl făcuse să simtă o mare curiositate. Își urmă încet preumblarea întorcând capul spre a vedea evantaliul care izbea văzduhul ca aripa unui fluture mare, când iacă o bătrână pe care n'o văzuse întâi, îi făcu semn

să se ia după dânsa. Îi duse la umbra unui mormânt mai înalt de cât cele-l'alte și îi zise :

— Te-am auzit întrebând pe stăpână-mea ce-va la care nu 'ți-a răspuns. Dar 'ți voi spune oă cea-ce vrei să știi, dacă 'mi dai cu ce să cumpăr de la preoți o hârtie blagoslovită spre a mi-se lungi zilele.

Cinang-Tsen îi dădu și ea vorbi în așa chip :

«Tânăra pe care ai vădut'o pe mormânt e dâna Lu, vâduva unui literat pe care îl chema Tao, care a murit acum cinci-spre-zece zile, în urma unei bôle lungi. Mormântul e al lui. Se iubeau amândoi foarte mult. Nu se putea — nici murind—obișnui cu gândul să se despartă de frumusețea și tinerețea ei, dar ce să facă? trebuia. Plângând la căpătâiul soțului ei de care nu se depărtase cât fusese bolnav, dâna Lu, luă zcii de martori că de mōre el, mōre și ea și că într'un cosciug vor dormi amândoi după cum dormiseră într'un pat.

«Dar d. Tao îi dîse :

«— Nu jura acêsta.

«— Cel puțin, rîspunse ea, de va trebui să traiesc, dacă voi fi osândită să mai vîd lumina zilei când tu nu vei mai vedea-o, află că nu mî voi învoi nici o-dată să fiu nevasta altuia.

«Dar d. Tao îi dîse :

«— Nu jura acêsta.

«— Oh! Tao, Tao! lasă-mî să jur cel puțin că nu mî voi mîrita pîna ce nu vor trece cinci ani.

«Dar d. Tao îi dîse :

«— Nu jura acêsta. Jură numai că vei fi credincioasă amintirei mele cîtă vreme nu se va usca țîrana mormîntului meî.

«Dâna Lu jură, și bunul d. Tao închise ochii pentru vecie. Jalea dânei Lu fu mai mare de cât își pōte cine-va închipui. Și cu cuțitele micî ale unghiilor își sfîșia obrajii de porțelan. Dar tōte trec și durerea cea mare trecu și ea. Peste trei zile după mōrtea soțului sîu, durerea dânei Lu se făcu mai omenescă. Află că un tîner discipol al d-lui Tao dorea să-i arăte mâlnirea ce simțise aflîndu-i cernirea.

Ea judecă cu drept cuvânt că nu putea să nu-l primescă. Il primi oftând. Ténérul nu era urit; îi vorbi nițel de d. Tao și mult de ea; îi spuse că e frumósă și că simțea că o iubește, ea îl lăsă să spue. El făgădui să mai vie. De atunci dómna Lu își petrece ziua întregă stând pe mormentul soțului său cătând să usuce pământul făcând vânt cu evantaliul.»

Când sfârși bătrâna de spus, înțeleptul Cinang-Tsen cugetă:

— Tinerețea e scurtă; imbolditorul poftelor dă aripe tinerelor și tinerilor. La urma urmelor doamna Lu este o femeie cinstită care vrea să-și ție jurământul...

Dumitru Stăncescu.

IN HORĂ LA FRATEȘTI

*Mi-ai fost și 'mă ești tot dragă, cum nici c'a fost vre-o dată
Flăcău ca să 'ndrăgească vre-o drăgălase fată,
Și mândră 'ntot de-auna 'mă ai fost și mândră ești —
Dar mult măi mândră 'mă pare,
C'ai fost în hora mare,
In horă la Fratești.*

*Mi ai fost și 'mă ești tot dragă, când eși în a mea cale
In rochia de mătase dând grai privirei tale,
Frumoasă-ai fost într'una și tot frumoasă ești, —
Dar mult erai frumoasă
Cu fotă 'n fir aleasă
In horă la Fratești.*

*Căci disam eu bunichiil, vădând cât de sglobie
Te duăt în vraja horei sub țerăneasea ie,
Iam dis: orî cum mie dragă și 'i drept că dragă 'mă ești —
Dar mult mie măi draguță
Nebuna țarancuță
In horă la Fratești.*

Sc. Orăscu.

TU SĂ TACI

*De-ai fi tu fată cu minte
Și de-ai vrea mereu să 'mă placi,
La îndemnul tinereței
Se nu taci.*

BCC Cluj Central University Library Cluj

*Căci de noi cei pasă lumii
Ne știind de-cum trăești,
Când stăpână peste tine,
Tot tu ești.*

*Deci când seara liniștită
Lângă patu-ți te dăbraci,
De-or păși pragul odăi,
Tu să taci.*

Sc. Orăscu.

ROMÂNIA AGRICOLĂ ȘI D-^{NU} GRANDEAU

Diarul «*Le Temps*» a publicat, este deja cât-va timp, un remarcabil articol, intitulat: *La Roumanie agricole*, semnat de d-nul L. Grandeau, unul din cei mai autorizați agronomi franceși, universalmente cunoscut și stimat.

Am crezut necesar și oportun ca se revin asupra acestui articol, plin de observațiuni prețioase, care merită să fie citit și meditat de toți aceia care se ocupă de starea precară a agriculturii noastre, stare care inspiră mari temeri pentru viitor, și, care dă mult de gândit chiar spiritelor celor mai nepăsătoare.

Pentru a nu scăpa nimic din vedere, voi discuta faptele ast-fel cum ele au fost lănuite, într'o ordine logică și naturală, de eminentul agronom frances.

Cea, ce a determinat pe d-nul Grandeau ca să se ocupe de România, după cum d-sa are grija ca s'o spună singur, a fost o vizită ce a făcut în secția produselor rsmâne de la expoziție. «Studiul produselor agricole și forestiere reunite în secțiunea română, atât de interesantă din toate punctele de vedere, 'mă oferea o atracțiune particulară pe care trebuie s'o explic de îndată. Țară esențial agricolă, România, al cărui sol, ca și acela al Serbiei, este în general foarte fertil, n'a atins încă o exploatație pe care numai adoptarea bunelor metode culturale și împrăștierea cunoștințelor agricole 'i permit se o spere.»

După ce a arătat chiar de la început care sunt cauzele care împiedică realizarea orî-cărui progres agricol, d-nul Grandeau face o descriere rapidă și magistrală a divisiunilor agricole a țerei noastre. «Intinderea teritoriului agricol a României să rădică la aproape două-spre-dece milioane hectare: un pătrar este cultivat cu cereale, două milioane și jumătate hectare sunt câmpii și pășuni, două milioane sunt acoperite de păduri. Viile ocupă mai mult de o sută de miș hectare și aproape trei sute de miș hectare sunt întrebuițate pentru cultura grădinăriei și a altor plante industriale (tutun, plante textile, etc.), 3.800.000 hectare sunt înculte, cea ce revine la o treime din teritoriū.»

Valoarea foncieră a teritoriului agricol ne spune d. Grandeau (care ia drept baza calculele produse de d. P. S. Aurelian) este de 2 miliarde 260 milioane franci.

România agricolă poate fi divizată, după d. Grandeau, în trei regiuni: prima este cea a munților, care începe de la malurile Dunărei, față cu Serbia formând un arc la nordul Valachiei, paralel cu Dunărea, după care se urcă către nord-ouestul Moldoviei, până la frontierele Galiei. Această regiune este aproape exclusiv ocupată de păduri și de pășuni. A doua regiune este cea colinelor care se întinde la poalele munților, continuând prelungirea lor. Ea este caracterisată mai cu seamă prin cultura viilor și prin arbori fructiferi de cultură mare: în fine, «a treia regiune este cea a câmpiilor care se întinde pe o vastă sufericie între coastele Dunărei. Ultima regiune este cea mai importantă: ea este proprie culturii cerealelor și ea chiar dă României caracterul său de țară agricolă».

În România agricultura absorbe, după cum se știe, două treimi din întreaga populațiune care să ridică, după d. Grandeau, la 5.370.000 suflete. Acastă cifră mi se pare puțin cam forțată. După calculele mele, riguros făcute, calcule care au fost în urmă verificate de ilustrul geograf și economist d-nu Emile Levasseur, membru al Institutului din Franca, precum și de d. Alfred

Neymarck, unul din cei mai cunoscuți statisticiani francezi, populațiunea României nu poate întrece cifra de 5.216.000 locuitori, fără a ține compt, bine înțeles, de populațiunea Dobrogei¹⁾ pe care chiar d-nu Grandeau o neglije, de oare-ce d-sa nu se ocupă de cât de România propriu zisă.

D-nu Grandeau ne mai spune că «satele române sunt locuite numai de cultivatorii cari fabrică singuri instrumentele lor agricole și și construiesc locuințele»: că «femeile torc, țes și și confecționează stofele și vestimintele necesarii familiei.» Aceste afirmațiuni nu sunt scutite, din nefericire, de oare-care mici exagerațiuni. Este foarte adevărat că până mai eri satele române erau locuite exclusiv de cultivatorii, dar de când au început a se crea ici și colo mici începuturi de industrie, atât în Moldova cât și în România, o parte a populațiunii rurale este ocupată în fabrici. Populația industrială care este amestecată cu cea rurală este mică, neînsemnată, dar faptul există și el nu trebuie ca să ne scape din vedere. De și nu doriam a contradice în această privință pe d-nu Grandeau, totuși am crezut că această observațiune merită d'a fi semnalată. De asemenea, trebuie se mai recunoaștem că de cât va timp a dispărut printre femeile de la țara acel obicei d'a și țese și confecționa vestimintele de care atât ele cât și cei alți membri ai familiei au necesitate. Disparațiunea acestui obicei se explică prin faptul că țerancele române și procura astăzi aceste stofe, pe un preț mult mai mic, din centrurile comerciale, din orașe. Cu timpul industria casnică va înceta cu desăvârșire. Disparațiunea ei n'ar fi considerată ca un mare reu pentru clasa noastră rurală dacă femeile de la țără ar ști să și întrebuițeze timpul în alte direcțiuni tot așa de productive, cum este, de exemplu, menajul casei, creșterea și educația copiilor; dar, din nenorocire, trebuie s'o recunoaștem, țeranca română de-

¹⁾ Vezi *La Dobroudja économique et sociale* de I. I. Nacian, Paris, 1886, Guil. amin, editor.

riază atât de la cea dintâiu cât și de la cea de a doua datorie.

Dar să trecem peste aceste considerațiuni foarte importante, dar de o minimă însemnătate alături cu problemele cu care ne ocupăm pentru a atinge cu d-nu Grandeau alte cestiuni de un ordin mai delicat, ca cestiunea proprietății funciare și divisiunile ei. Ast-fel, distinsul agronom frances ne spune că în România există trei feluri de proprietăți: proprietatea mare, proprietatea mijlocie și proprietatea mică, și d-sa adaogă că numai celei d'întâi se datorește mai cu sémă introducerea instrumentelor perfecționate, ameliorarea rasei vitelor și progresele metodelor culturale. Prin câte-va date statistice d-nu Grandeau arată și mai bine cum sunt devisate aceste proprietăți. «Sunt moșii, ne spune d-sa de o întindere de 10.000 hectare, care constitue proprietatea mare; mijlocia pentru proprietatea mare variază între 1500—2000 hectare; proprietatea mijlocie între 100—250 hectare; în fine, vine proprietatea mică care este foarte răspândită, grația legii rurale din 1864. Un sfert din sol, sau un lot de 3—6 hectare a fost acordat fie-cărei familii, care se obligă ca se plătescă Statului în timp de 15 ani o indemnitate de 120 franci hectarul. D-nu Grandeau afirmă ca legea din 64 a improprietatit peste 600.000 familii agricole. Acest număr mi se pare cam mare. D-nu Emile de Laveleye nu da de cât 400.000 familii, și, cred că d-sa se apropie mai mult de adevăr.

Dară fiind-că suprafața acordată clasei rurale n'a fost îndestulătoare pentru maxima parte de cultivatori, continuă a argumenta d-nul Grandeau, ei arendcază pământuri cari aparțin proprietarilor mari. În alte părți locuitorii se asociază și iaă în arendă chiar proprietăți mari, plătind fie-care în proporție cu partea ce cultivă și cu numărul animalelor ce dau la pășunat. «Această tendință, adaogă d-nul Grandeau, este de o însemnătate economică considerabilă și merită a fi semnalată în particular.» Și mai departe: «De altmintrelea, se poate dice că sunt prea puține țări în Europa unde principiul

asociațiunei este așa de bine înțeles și așa de bine aplicat ca în România. Predispoziția pentru asociațiuni există în toate clasele societății.»

Asupra acestui punct mă ved obligat a mă despărți iarăși de d-nul Grandeau. Cea ce, din nefericire, observăm în această privință este tocmai contrariul de ceea ce crede eminentul agronom frances.

Lipsa de prevedere, lipsa spiritului de asociațiune ne caracterizează. Relativ la acest punct, un publicist, de mare valoare, care ne-a vizitat și ne-a observat cu atențiune, d-nul Emile de Laveleye, a fost mai exact când a scris următoarele rânduri care sunt, este adevărat, puțin măgulitoare pentru noi, Români, dară care ne depinge într'un mod fidel: «Românul este strălucit, inteligent, dară puțin lucrător și foarte chelțaitor, mai cu seamă neprevăzător. În tot-d'auna gata a se îndatora pentru a satisface setea plăcerilor sale. Țăranul vinde recolta la cârciumă pentru a avea în schimb rachiu, boierul și hipotecează moșia pentru a merge la Paris sau la Mehadia.» (En Roumanie, souvenirs de voyage. Revue de Belgique, din 15 Ianuarie 1886).

D-nul Grandeau este mai exact când ne avertizează că «uneltele agricole lasă mult de dorit», cauza, după noi, care împedică în mare parte progresele agriculturii române: cu toate aceztea, distinsul agronom frances remarcă că s'au făcut progrese simțitoare de vre o dece ani. Ast-fel, pentru a nu vorbi decât de plug, care a fost mult timp unul din uneltele cele mai primitive, mai mult de 500,000 pluguri perfecționate au fost introduse în România, pe când în 1874 nu era decât de 200,000 și mai puțin de 40.000 pluguri perfecționate.»

Printre producțiunile de căpetanie ale agriculturii române porumbul și grâul ocupă, după cum este constatat, un loc însemnat în întreaga superfiție a pământurilor al cărui total este de 3,300,000 hectare cultivate. Din această cifră un milion hectare este rezervat culturii grâului și 1,300,000 hectare porumbului. Această producțiune este puțin mulțămitoare, remarcă d-nu Gran-

deau, care adaugă: «Producțiunea cerealelor cultivate în 1886, pe o întindere de 4 milioane 255 hectare a fost în total de 54 milioane hectolitri, din care 20,819,000 hectolitri grâu, peste 17 milioane hectolitri porumb, 6 milioane hectolitri ověz și tot atâta orđ, restul în seară, etc.» Dar trebuie să recunoașcem că aceste date nu pot fi de cât aproximative din lipsa unui control serios a statisticeii de pe lângă ministerul Domeniilor. De altmintrelea, d-nu Grandeau este avertisat de aceasta când scrie: «Serviciul statisticeii agricole este imperfect organizat, așa că este foarte greu a se aprecia exact partea costului diferitelor culturii.»

Se știe că țara noastră produce o mare cantitate de grâu de o bună calitate, care constituie unul din cele mai importante articole de export. D-nul Grandeau afirmă că calitatea grâului român este escelentă și că «grânele române pot rivalisa cu grânele cele mai stimate în comerț». Ne este permis însă a ne întreba: Continuând calea ce urmează astăzi, adică nerecurgând la ameliorările pe care le recomandă știința și experiența, România va mai putea ea ore să ocupe și pe viitor aceiași treaptă ce ține astăzi ca stat agricol în comerțul internațional de grâne? Ce ne vom face mâne, față cu puternica concurență streină, continuu crescândă, înspăimântătoare, îngrijitoare? Acest răspuns ni-l dă d-nul de Laveleye: «Dacă România, țice celebrul publicist belgian, nu ameliorază calitatea grânelor sale, concurența americană, nu' va mai permite ca se ajungă în porturile Occidentului. (*En Roumanie: Souvenirs de voyage. Revue de Belgique.* 15 Ianuarie 1886.

Printre industriile care au lăut la noi ore-care dezvoltare, și care au atras de asemenea atenția d-lui Grandeau este și industria făinurilor. Această dezvoltare, zice d-nul Grandeau, merge progresând. Nu știu până la ce punct am putea sprijini această afirmațiune, de ore-ce știut este că făinurile române nu sunt așa de căutate în streinătate.

În ceia-ce privește arta d'a face vinul, d. Grandeau

ne găsește, și cu drept cuvânt, foarte înapoiată, cu toate că d-sa recunoaște că țara noastră poate fi numărată printre țările vinicole. «Suprafața viilor se ridică astăzi la rotundă cifră de 163.700 hectare, sau $\frac{1}{82}$ din suprafața totală a regatului; ea s'a mărit cu 42 0/0 sau cu 76.000 hectare, de la 1867. Producția anuală a vinului s'a ridicat, în 1887, la 8.700.000 hectolitri, represintănd o valoare de aproape 261 milioane franci.»

Și-măi departe, d. Grandeau adaogă: «Arta d'a face vinul nu este la înălțimea producțiunii, ea lasă încă mult de dorit, dar și aci, influența instituțiunei agricole începe a se resimți.»

Dacă am profita de aceste înțelepte consilii ale învătățului agronom frances, pôtcă am ajunge ca se producem mai mult și mai bine. Asupra acestui punct am stăruit în diferite rinduri, argumentând că dacă cultivatorii noștri de vii ș'ar da o mai mare osteneală, cu alte cuvinte, dacă ar produce vinul după regulile prescrise de știință, vinurile române, cu tătă sărăcia alocului lor, tot ar putea fi exportate cel puțin în țările unde cultura vinului lipsesce, și, care sunt obligate ca să importe acest product. De asemenea, se scie că chiar Franța, țară eminemamente bogată în vinuri, este nevoită, de când filocsera decimă regiunile sale vinicole, ca să importe cantități mari de vinuri. In cazul când s'ar da o mai mare atenție fabricațiunei vinului, am putea ajunge ca să exportăm nu numai în Franța dar chiar și în Germania, și cu modul acesta am îndoi cifra exportului vinurilor noastre.

România, fiind o țară eminemamente agricolă, posedă, de asemenea, o suprafață de 2 milioane hectare de pășuni de unde ar urma ca creșterea animalelor să fie dezvoltată. Din nenorocire, însă, putem să afirmăm, cu d-l Grandeau, că de și «vitele ocupă un loc important în economia rurală a României, cu toate astea, creșterea și alimentația animalelor fermei cer încă multe ameliorări.»

In fine, d-nu Grandeau se mai ocupă în acest instructiv articol și de industria lăpturilor și de sericicultură. Relativ la această din urmă industrie eminentul agronom

frances ne spune că de și educațiunea vermilor de mă-tase nu se mai face pe scară întinsă, totuși ea capătă o importanță mare. Această observație este neîntemeiată.

Eată principalele puncte atinse de d-nu Grandcau în remarcabilul și instructivul său studiu al cărui titlu l'am înscris în fruntea acestei sumare dări de seamă.

I. I. NACIAN

Membru al Societății de statistică de Paris.

LUMEA ROMANA ȘI LUMEA BARBARA IN SECOLUL AL V-le

și

ORIGINA POPORULUI ROMÂN

Dacă un istoriograf din acele timpuri, ar fi tras o linie dreaptă de la Oceanul Atlantic la cel Pacific trecând prin centrul Europei, apoi în întinderea acestei linii ar fi aflat următoarea succedare de seminții:

Cel întâiu popor de această linie erau Celtii, cari ocupau locul d'între Oceanul Atlantic și Rin și erau supuși în cea mai mare parte puterii și civilizației Romane. Mai departe, spre est de la Rin până la Vistula și munții Carpiți, locuiau Germanii cari alungasă din aceste locuri pe Celtii. După Germanii mergând în fundul Asiei centrale, locuiau fără confinii precise; Slavoni sub numele generic de Scilthi și Sarmati, ocupând Rusia europeană de astăzi și parte de dincolo de Volga, și în fine semințiile tartaro-Mongolice, cari se întindeau până la Oceanul Pacific. Toate aceste popoare se împinsese una pe alta tinzând a se mișca spre spre apus; fenomen pe care istoricii Latinității îl numesc: *invaziile barbare*, iară cei Germanii: *marea strămutare* a popoarelor.

Pe malurile mării Mediterane, de la coloanele lui Hercule spre Ost, până la Ind și Ox, și de la Rin și Dunărea spre Sud până în deserturile Libyei, predominau popoarele Greco-Latine a cărora putere, civilizație și naționalitate începuse a slăbi.

Când această pornire generală a început să atingă con-

ființele imperiului universal, cu toată întinderea și puterea lui cea mare, cu toți împerații din secolul de aur, și acele vestite legione care sfărmasă atîți regi și popoare, n'au putut opri nici acest curent al timpului nici acea luptă de existența în care semințiile erau mai întăritate de cât indivizii, și indivizii mai inverșunați de cât fiarele, și precum în urma unui cataclism cei scăpați se enumeră și se recunosc, tot ast-fel după terminarea acestor infazii; pe ruinele imperiului Roman, Europa istorică din secolul V-lea, ne prezintă următorul tablou:

a). În Italia să fundase regatul Ostrogoth.

b). În Spania și parte din Galia să fundase regatul Visigoth.

c). Sardinia, Sicilia, insulele Baleare și țărmii Africei intrau în compusul regatului Vandal.

d). În Britania să formase șapte state mici, numite Eptarhia Anglo-Saxonă.

e). În Galia să află regatul Burgund.

f). În însăși Germania, rămăsese Allemani, Saxonii și parte din Franci, și în fine popoarele slavoane care rămăsese în afară de conținutele lumii Romane, dar care se pregăteau și de a intra în arena istoriei.

Căderea imperiului Roman de Occident are necontestat o mare însemnătate istorică ca despărțământ între istoria vechiă și aceea a evului mediu; în însuși locul evenimentului, însă: în Italia el s'a efectuat fără vr'o schimbare sau catastrofă simțită, și această din două cauze. a). pentru că poporul Roman era atât de decăzut și de mort moralmente, în cât nici un fel de măsuri nu mai erau în stare să redea viața, și b) pentru că această cădere n'a provenit de la vr'o invazie, o singură capetenie de triburi Germane: Odoacru aflat în serviciul imperiului, se resculă și copleșă Roma, care absorbind toate popoarele anticității Greco-latine, le învăli pe toate sub ruina sa.

Imperiul Roman de orient măi dură sau măi bine zis măi bolă încă 1000 de ani după căderea celui de apus, însă fără putere reală, fără virtuți, plin de toate discordiile de

care perise apusul, și cu adăngirea unor rele necunoscute la Roma.

Imperatul Trajan cu mari sacrificii a reușit se învingă pe Daci (popor de rasă indo-europeană) între anii 103-166, și a populat țara lor cu nenumerate mulțimi aduse din toată lumea Romană, greutatea însă cu care s'a învins, invederează că Romanii erau deja moralmente tare decăzuți și că n'a reușit de cât prin geniul și energia lui personală. Aceste mulțimi au trebuit după toată probabilitatea, să intre în legături cu familie cu sfărăturile poporului Dac, popor barbar dar plin de vigoare, care cu un sânge viu au regenerat spiritul aplecat către decadentă a coloniștilor, și au pus fundamentul unei nouă victii, concepând un nou popor din compoziția ciă a Romanului civilizat dar moleșit cu Dacul barbar dar plin de viață și de energie. Acestei compoziții i-a trebuit câte-va generații pentru ca să iasă o nouă individualitate, un nou popor, cu un alt viitor de cât Romanii și Dacii, și care sunt *Românii*.

Opiniunea acelor care susțin că: Românii ar fi o rămășiță a poporului Roman, scutită la adăpostul munților Daciei de ori-ce injuriere a popoarelor barbare ce s'au revărsat asupra acestei regiuni, nu ni se pare fundată, și iacă pentru ce :

Românii pe timpul colonisării Daciei ajunseser la acea fașă a vieții care cu drept cuvânt să numește bătrâneța popoarelor; ast-fel ei erau lipsiți de energia și vigoarea necesară pentru a se susține înșii, necum să mai dea naștere și să comunice aceasta unui popor. Trebuia natural, cel puțin atâta forță în cauză câtă și în efect. A susține că Românii sunt numai o rămășiță a poporului decăzut și mort moralmente pe acel timp, și că ei n'au primit un element nou de viață de la barbari, ar fi să condamnăm sujetul chiar de la început.

Mai departe Românii au multe note caracteristice ce nu se ved în caracterul bătrânului popor Roman, așa s. e. poezia populară, care n'au avut-o Romanii în tot cursul vieții lor, apoi ironia, sau stilul sarcastic care de asemenea n'a existat la Romanii etc.

În fața acestora și a eroismului românesc din sec.: 14, 15 și al 16 care probează o viguroasă tinerețe sufletească, pentru noi rămâne constant că Românii ca și toate națiunile de gîntă latină, sunt un produs nou, eșit din fierțura coloniilor Romane, mai întîi cu Dacii și apoi cu alte popoare barbare, se înțelege prodominând elementul roman ca mai civilizat.

Cum că în această compoziție a predominat elementul roman, numai începe nici o îndoială. Un individ făcînd parte dintr'un popor civilizat, fie el de pe treapta cea mai de jos, este superior individului barbar, căci or care ar fi fost starea de decadență a coloniștilor romani, spiritul public în atmosfera căruia ei viețuiesc, era alt-fel de cît spiritul public al barbarului Dac; și ast-fel coloniștii romani fiind mai civilizați de cît Dacii, prin însuși faptul acesta au avut preponderanța.

Pe lângă acestea cînd vom mai considera că coloniștii au venit în Dacia cu o limbă formată și cullă, cu instituții politice și juridice bine dezvoltate și în fine cu o putere armată romană au aparat Dacia, bine sau rău, de năvălirea barbarilor nu vom esita un moment că elementul roman a predominat în totul; iar cel Dac i-a alimentat numai focul spiritului aproape a se stinge, dotîndul cu câte-va calități noi pe care nu le avea spiritul Roman.

La an 274 se spune că Aurelian imperatul ar fi strămutat din Dacia pe coloniștii romani, pentru că numai putea ține această țară, amenințată de un popor Germano-Gothic, și aceasta pe baza (cuvîntului) termenului latin *provinciales* aflat în scrierile unui isroriograf din acele timpuri. Aceasta însă nu să poate admite, pentru că Cicerone în toate scrierile sale numește ast-fel pe dregători, și deci este mai mult de cît probabil că nu poporul Daco-Roman s'a strămutat de Aurelian în Messia, ci numai legioanele și dregătorii de provincii.

CAPITAN MATHEI E....

CEVA NECESAR

HIGIENĂ, ECONOMIE, ELEGANȚĂ ȘI DISTRAȚIE

Toți medicii sunt de acord, că tutunul fumat în contact cu buzele, cum se fumează de pildă țigările fără carton strică foarte mult și îmbolnăvește dese ori buzele. Așa s'a văzut casuri de cancer pe buze din cauza fumatului de țigări fără carton.

Pentru a înlătura aceasta se recomandă publicului fumător

TUBURILE PENTRU ȚIGARI

care au o multime de avantaje. Ele având un carton la capăt, acel carton atrage în sine nicotina care o lasă tutunul,—și aceasta se poate vedea ușor rupându-se cartonul după ce s'a fumat — și astfel buzele sunt păzite de a fi îmbolnăvite.

Economia, mai este un mare avantaj la tuburi. Este știut de fie-care fumător că la facerea țigărei se pierde o multime de tutun, și apoi se leapădă mai jumătate de țigară, pe când la țigările cu tuburi, se înlăturază cu totul aceste inconveniente.

E apoi un ce mult mai elegant și chiar o distracție de ale face.

Fabricarea țigărilor cu tuburi e atât de ușoară în cât fie-care o deprinde în 3—4 minute și lucrează țigările la perfecție.

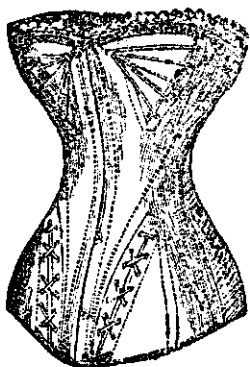
Prețul tuburilor este așa de mic începându-se cu **35 bani suta**, în cât poate fi un lux permis ori cui de a și le procura, și de a fuma tot-d'a-una o țigară cum se cade.

Deci voiți ce-va igienic, economic, elegant și o distracție, încercați o singură dată a face țigări cu tuburi, și veți fuma tot-d'auna numai de aceste țigări.

ED. HAYECK

G. A. Melic Calea Victoriei, No. 63.

Se vinde la magazinul A la Menajère Bulevardul Academiei.

balenă veritabilă.

PRIMA
Fabrică specială de „Corsete“ în România

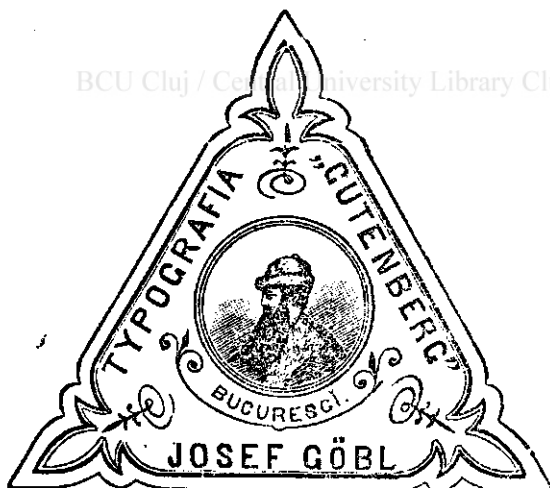
CALEA VICTORIEI, 25.

In rënd cu Hotel OTETELESCHANO

Avem onoare a anunța onorabilul public din Capitală precum și din provincie, că fabrica noastră posedă un bogat asortiment de corsete în toate culorile, fasoanele cele mai noi, lungi pe talie, corsete ajour, de satin, mătase ață, precum și redresori pentru pensionare și corsete igienice pentru femei însărcinate, toate lucrate cu oase de

Prețuri Moderate

Toate comăndele se execută în 24 ore.

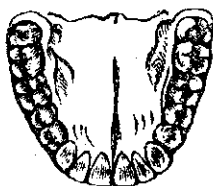

„STELLA“

PRIMA FABRICĂ CU VAPOR ȘI PARFUMERIE
BUCUREȘTI

Recomandă specialități de Săpun de rufe, Săpun de toalete apă de Cologne, Extrait etc. etc.

Productele se găsesc în toate magazinele mai principale de Coloniale și de Lipseănle.

CONSTANTIN TH. BARTOLOMEI

PREMIERE DENTISTE ROUMAINE

Dents et Racines si gătées qu'elles soient, sont arrachées sans aucune douleur d'après le dernier système.

Dents son, nettoyées très facilement en leur rendant leur couleur naturelle.

Dents sont plombées à l'aide des plombages les plus solides, avec garantie de ne plus se gâter.

Dents dentiers complets et partiels sont remplacés par les dents américaines les plus fines, travaillées en or, caoutchouc et en celluloïde, qui rendent les mêmes services et possèdent la même couleur que les dents naturelles.

Pâtes, Poudres et Eau dentifrice se trouvent toujours en vente dans mon atelier.

Consultations de 9 heures à midi et de 1-5 heures.

Pour les pauvres et les militaires de grades inférieurs, service gratuit de midi à 1 heure,

Strada Carol I, No. 1 — (Maison Budișteanu). — Bucarest. Cluj

CONSTANTIN TH. BARTOLOMEI

PRIMUL DENTIST ROMÂN

Dinții și rădăcinile fie cât de stricați se scot fără nici o durere după sistemul cel mai nou.

Dinții se curăță cu multă ușurință dându-le culoarea lor naturală.

Dinții se plombează cu cele mai solide plumbagiuri cu garanție de a nu se mai strica.

Dinții parțiali și denturile complete se înlocuiesc cu cei mai fini dinți americani, lucrați în Aur, Cantehue și Celuloidu, făcând acelaș serviciu și având aceeași culoare ca cei naturali.

Paste, Prafuri și Apă de gură se găsește tot-d'acuna în atelierul meu. La dorință pot visita pe onor. public și la domiciliu fiind încunoscintat prin' o cartă postală.

Pentru oameni sermanți și militari grade inferioare, serviciul scoaterii dinților este gratuit de la ora 12-1.

Strada Carol I, No. 1 — (casa Budișteanu) — București.

Preparate igienice de Victor Thüringer

DEPOUL GENERAL

FARMACIA LA OCHIUL LUI DUMNEZEU

— BUCURESCI —

No. 154, CALEA VICTORIEI, No. 154.

Hygiena gurei și dinților

Articolele următoare preparate cu ingrediente superioare și strict după principiurile igienice, sunt preferabile tutulor preparatelor streine, prin efectele salubre ce produc. Aceste preparate vindecă toate alterațiunile gurei, servesc în general spre curățirea dinților și a întreține sănătatea lor.

Apă de gură, sticla 2 lei.

Pasta de dinți, tablete à 60 bani și borcane de cristal à 2 lei.

Opiate dentifrice, borcane à 1 leu și à 1.50 bani.

Prafuri de dinți, (roz, albe, negre), cutia 80 bani.

Prafuri de dinți cu coje de chină, cutia 1 leu.

Pudre cosmetice

Pudră albă și roșă, cutie à 50 bani și a 2 lei.

Veloutine, (albă și roșă), cutia 1 leu.

Aceste preparate sunt cu totul private de substanțe vătămătoare, ca mercurii, plumb etc. — substanțe, care determină adesea ori inconveniente destul de simțite. Ele sunt preparate numai din substanțe care sunt recomandate de hygiena cosmetică și prin acesta sunt superioare tutulor preparațiunilor de felul acesta.

Antisudina

REMEDIU PENTRU INLATURAREA SUDOAREI ESCESIVE

A

PICIORELOR ȘI A MÂNELOR

Ori-cine știe, că nimic nu poate fi mai desagregabil, de cât o asudațiune rebelă ale picioarelor și mânelor, mai cu sémă în timpul verii. Acest inconvenient devine și mai insuportabil dacă acea cesudațiune e asociată de o odóre desagregabilă. Praful **Antisudina** posedă proprietatea de a înlătura după seurt timp aceste anormalități.

Se recomandă tutului, a căror ocupațiune reclamă umblete multe.

Prețul unei cutii 1 Leu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Coniferon

OLEU ANTIREUMATIC ȘI ANTINEVRALGIC

Se fac două fricțiuni pe zi

Flacoul Lei 1 și 50 bani.

Comenzile din provincie, însoțite de mandat postal a sumei respective la care se mai adaogă 60 bani pentru embalagiul și timbrul, vor fi efectuate esact.

În curând voiți putea servi onorabila clientelă cu preparatele igienice High-Life, adică cu

Pâte dentifrice «High-life», borcanul Lei 1	50 baaï
Eau dentifrice «High-life», flacoul . . .	2 50 "
Poudre de riz «High-Life», cutia . . .	2 50 "

V. THÜRINGER, farmacist.

